

Скажи мені, любий, куди мої
сльози поділись.

Чи то вони всі вже, мов літні
дощі, розточились.

Чи /то/ може вони /всі/ розійшлися
в осіннім тумані

І висять тепер /вгорі/ надомною /наче/ мов
хмара важкі нерухмані.

Чого ж тиї хмари стоять на до
мною як море

І вітер тих хмар не розгонить
Спускаються світ криють
понурою млою.

16. XI. 1900.

Оригінал
в Б-ці АН.